MINULOST NIKDY NESPÍ.
JEN ČEKÁ, AŽ JI ZNOVU
PROBUDÍŠ...

TI, CO NAVŽDY SPÍ

J. R. ERICKSON

TI, CO NAVŽDY SPÍ

TI, CO NAVŽDY SPÍ

J. R. ERICKSON

přeložila Hana Ferstl

FOBOS

Copyright © 2020 J.R. Erickson.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Hana Ferstl, 2026
Cover © Rena Hoberman, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8580-3

Mé babičce Williamsové.
Devadesátka ti sluší.

Poznámka autorky

Děkuju, že jste si vybrali román ze série z Ústavu pro choromyslné v severním Michiganu. Než se plně ponoříte do příběhu, ráda bych uvedla pár věcí na pravou míru. Jedná se o zcela smyšlený román. Ačkoli kdysi skutečně existovalo místo známé jako Ústav pro choromyslné v severním Michiganu – které mě k napsání mých knih inspirovalo –, není v mých knihách vyobrazené. Děj se odehrává v prostředí ústavu, ale postavy se nezakládají na skutečných lidech, kteří v něm pracovali nebo byli jeho pacienty, a jakákoli podobnost s jednotlivci, ať už žijícími, nebo zesnulými, je čistě náhodná. Stejně tak události, ke kterým v románu dochází, nejsou založené na skutečných událostech a jakákoli podobnost je rovněž náhodná.

Popravdě řečeno, skoro všechno, co jsem kdy četla o ústavu, později přejmenovaném na Státní nemocnici v Traverse City, bylo pozitivní. Totéž platí i o vyprávění řady bývalých zaměstnanců. Žiju nedaleko Traverse City a pravidelně areál bývalého ústavu navštěvuju. Nyní je známý jako komplex The Village v Grand Traverse Commons. V roce 2000 ho koupil Ray Minervini a společnost Minervini Group a od té doby prochází postupnou rekonstrukcí. Dnes je to multifunkční centrum s butiky, restauracemi a byty. Pokud do této oblasti zavítáte, doporučuju vám ho navštívit. Můžete se na vlastní kůži seznámit s ústavy – původním i novým – a projít se rozlehlým areálem.

1

„Jakeu… Jakeu! Mluvím s tebou!“

Jake vzhlédl od misky s rozmáčenými cereáliemi. „Cože? Promiň. Myslel jsem na dnešní zakázku.“

Allison si pohrdlivě odfrkla a vyhodila ruce do vzduchu, přičemž se prsty jedné ruky zapletla do ještě neupravených vlasů. „Pořád jenom ta tvoje zatracená práce. Kdy budeš myslet na nás? Jsem v tom snad sama? Kdybys přišel domů a já se sbalila a vypadla, všimnul by sis toho vůbec? Nebo by sis jen vzal dalšího lahváče a sedl si před bednu?“

„Allison, já nejsem ochlasta.“

„Slyšíš vůbec, co říkám? To jsi opravdu tak natvrdlý? Nemluvím o tom, že piješ. Mluvím o tom, že nejsi v našem životě přítomný, nejsi přítomný ani v téhle místnosti!“

Jake se opřel loktem o kuchyňský stůl a podepřel si bradu pěstí. „Ale jsem tady, miláčku, přímo před tebou. Pokračuj.“

Předsevzal si, že se bude tvářit upřímněji, ale proboha, Allison takhle začínala každé ráno! A teď zamrkala a do očí jí vstoupily slzy. S povzdechem natáhl ruku přes stůl.

„Zlato, nechci se tě dotknout, jen prostě potřebuju myslet na spoustu věcí. Ta zakázka pro Rudolpha je pořádná fuška. Pořád přemýšlím, jak dostanu buldozer na tu silnici. Kdybych tak mohl nechat pokácet ten dub… Je ale sakra pěkný. Vůbec se Reggiemu nedivím, že ho tam chce nechat.“

Allison náhle oschly slzy. Vytrhla svou ruku z jeho, prudce vstala od stolu a vyřítila se z obýváku. Na schodech zaduněly její kroky a potom bylo slyšet, jak třískla dveřmi od koupelny.

Jake si znovu povzdychl a odnesl misku ke kuchyňské lince. Obsah vylil do výlevky a zapnul drtič odpadu, načež sebou trhl, když zaslechl, jak přístroj hlasitě přežvykuje a polyká zbytky rozmočených lupínků. Nad dřezem, v okenní tabuli zrůžovělé ranní září vykukující za vrcholky stromů, zahlédl svůj odraz. Na tvářích a bradě mu rostlo světlé chmýří. Neholil se už pár týdnů a pohrával si s myšlenkou, že si nechá narůst plnovous, ale jak se blížilo léto, bylo mu stále jasnější, že to není nejlepší nápad.

Měl by jít nahoru a omluvit se. Místo toho vklouzl do pracovních bot, popadl termosku s kávou a zamířil svěžím jarním ránem k autu.

Když couval z příjezdové cesty, v okně ložnice se objevila Allisonina silueta. Rychle pohlédl do zpětného zrcátka a vyjel na ulici.

Na parkovišti své firmy si okamžitě všiml pickupu Willise Doobyho a malého červeného gea, kterým teď jezdil Ricardo Denaud, protože převodovka jeho dodge vydechla před dvěma týdny naposledy. Ricarda, téměř metr devadesát vysokého obra s černou kšticí a svaly, které by mu záviděli i kulturisté, si kluci rádi dobírali, že řídí mrňavé dvoudveřové kupé své manželky.

Jake vyskočil z auta, a než došel ke dvěma chlápkům sedícím na zadních vyklápěcích dveřích Willisova auta, na hádku s Allison téměř zapomněl. Muži popíjeli kávu z porcelánových hrnků s drobnými kvítky, které je Jakeova sekretářka Barbara nutila zavěšovat na malý dřevěný stojan hned vedle kávovaru.

Navzdory Jakeovým snahám pošťouchnout ji k navození trochu mužnější atmosféry na pracovišti i jeho opakovaným připomínkám, že se jedná o výkopovou firmu, nikoli o obchod s dámskými klobouky, vyšperkovala Barbie kancelář zarámovanými fotografiemi viktoriánských dam v nařasených šatech, lampičkami s květinovými stínidly a miskami na bonbóny, ve kterých však nebyly bonbóny s náplní, ale sušené květiny a bylinky.

„Barbie dneska přinesla jablečný koláč," oznámil Willis. „Radši si kus vezmi, než se objeví Jonesovi kluci a všecko sežerou."

„Štrúdl to je," opravil ho Ricardo. „A už jsou tady."

Jonesovi kluci, Allen a Jerry, se vřítili se zakvílením po dvou kolech na parkoviště, až na korbě jejich pickupu popadaly lopaty a hrábě. Když auto opět dosedlo na všechna čtyři, jejich blonďaté kštice synchronizovaně nadskočily.

Jake, který odpočítával dny do čtyřicítky, už v sobě dávno neměl ten temperament, který viděl u Jonesových hochů, ale občas si rád zablbnul a vzpomínal.

Než se Allen a Jerry stačili vrhnout do kanceláře, Jake přispěchal ke skleněným dveřím a vpadl dovnitř, kde ho obklopila pronikavá vůně pomerančové kůry, skořice a růží.

Barbie byla oblečená ve svých obvyklých džínech a pestrobarevném topu – dnes to byla halenka s růžovými plameňáky – a telefonovala. Mrkla na Jakea a zamávala mu. „Ale no tak, Sampsone, ty starý pardále. Víš přece, že jsem vdaná."

Baculatá, kulaťoučká padesátnice, jež byla třicet let vdaná a měla tři dospělé děti, kterým volala každý den, s klienty firmy Dig Deep ráda flirtovala.

Jake mohl polovinu svého úspěšného byznysu připsat telefonnímu umění své schopné sekretářky.

„Jistě," pokračovala. „Jerry a Allen tam budou do hodiny. Samozřejmě že přivezou nakladač. Ne, ty ho řídit nemůžeš, ty lumpe. Nejsi přece u nás pojištěný, že ne?" Chraplavě se zasmála. „Přeju hezký den, Sampsone. Jasně, vyřídím. Díky. Nashle."

Jake si naložil kousek štrúdlu na porcelánový talířek zdobený něžnými fialovými kvítky. Než si strčil první sousto vidličkou do úst, pohlédl na Barbie. „Jerry s Allenem už jsou tady. Raději to někam schovej."

Barbie se na židli napřímila a zamžourala směrem k oknu, kde dva mladíci hopsali kolem auta, jako by tam měli nakresleného skákacího panáka. „Ne, to není třeba. Kluci vědí, že se tady nesmějí chovat jako hulváti."

Jake se usmál, hodil do sebe zbytek štrúdlu a naklonil se přes Barbie, aby se mrkl na stolní kalendář rozdělený na týdny. „Sampsonovu příjezdovou cestu jsme přece dokončili minulý týden. Proč tu zase vidím jeho jméno?“

„Znáš přece Sampsona. Miluje tu svou příjezdovku tak moc, že teď chce mít štěrk až ke stodole.“

Jake se uchichtl. „Jsem si naprosto jistý, že jen hledá důvod, aby ti mohl zavolat a balit tě.“

„Ach, přestaň, Jakeu. Takový mladíček.“

„Je mu čtyřicet.“

Barbie mávla přezíravě rukou.

„Huntington, Stowers…“ Jake četl pro kontrolu jména klientů, aby si ujasnil, kteří muži a které stroje budou muset jet kam a v který den. „Můžeš zavolat do Caterpillaru a zeptat se, jestli mají k dispozici minibagr na ten septik u Hancocka?“

Barbie si udělala poznámku na žlutý papír posetý červenými růžemi. „Jo, a Reggie volal, že jestli budeš chtít pokácet ten dub, tak ti to dovolí. Ale prý mu to zlomí srdce.“

Jake se zamračil a představil si strom s obrovským kmenem a sukovitými větvemi. Zavrtěl hlavou. „To by to zlomilo srdce i mně. Zavolej mu a řekni, že práci u něj odložím na konec týdne. Musím vymyslet jiný způsob, jak se tam dostat.“

„Dave Wilson chtěl, abys mu brnkl zpět s předběžným odhadem ceny základů k té stodole za domem jeho dcery.“

Dveře se rozletěly a Jerry s Allenem se vřítili dovnitř. Zamířili přímo k pultu s kávovarem, s porcelánovými talířky se ani neobtěžovali. Nabrali si kousky štrúdlu, strčili je do úst a pak vidličkami kradli z tácu zbývající kousky, až tam nic nezbylo.

Jake se usmál na Barbie. Ta jen vrtěla hlavou, stěží se jí ovšem dařilo skrývat spokojenost. Považovala Jonesovy chlapce za své vlastní syny. Její mateřské city se však vztahovaly na celou partu, dokonce i na Willise, který byl o dobrých pět let starší než ona.

„A víte, co ještě ten kocour Sampson řekl?“ nadhodila se zardělými tvářemi.

„Že není zamčeno, tak abys přišla nahoru," řekl Jerry vážně. Allen se rozřehtal a pak si bratři plácli.

Barbie na ně vrhla zničující pohled. „Ne, děkuju mockrát. Řekl, že letos v létě budou v Palace of Auburn Hills koncertovat Rolling Stones. Není to skvělé?"

„Barbie, uvědomuješ si, že je rok 1996, jo?" zeptal se Allen.

„Ano, a na rozdíl od vás, kluci, si taky pamatuju, jaký je den v týdnu."

„Rolling Stones byli moderní v šedesátkách," pokračoval Allen. „To jako Mick přijede na pódium na vozíku?"

„Sklapněte už, vy dva," odsekla Barbie.

Jake se zazubil. „To zní skvěle, Barbie. Radši řekni starýmu, ať ti koupí lístky k narozeninám."

„You can't always get what you want," zanotoval Jerry. Nemůžeš vždycky dostat, co chceš.

Jake vyhlédl z okna. Na zablácené parkoviště za budovou právě zajížděl černý sedan.

„Zbytečných pět babek za umytí," poznamenal Allen, který vůz také sledoval.

Ze sedanu vystoupila vysoká štíhlá žena celá v černém. Velké černé brýle jí zakrývaly horní polovinu obličeje, tmavý cop spadal až na záda. Kráčela svižně, jako by se chtěla schovat před chladem, i když se teplota onoho jarního rána rychle vyšplhala k dvaceti stupňům.

Jerry obdivně hvízdl.

„Máš v merku novou kočku, Jakeu?" zeptal se Allen.

„Drž klapačku," vyštěkla Barbie. „Jake má Allison. Samozřejmě že ne…"

Než však stačila dokončit větu, vstoupila neznámá žena do kanceláře, přelétla pohledem skleněnou mísu s potpourri a znechuceně pokrčila nos.

Barbie se naježila.

Žena si sundala brýle a velkýma zelenýma očima mandlového tvaru se znovu rozhlédla po místnosti. Pod černým kabátem

měla bílou, pravděpodobně hedvábnou halenku potištěnou malými skotskými teriéry. Poté co si prohlédla všechny tváře, upřela pohled na Jakea. „Jacob Dunn?“

Jake sebou lehce trhl a vrhl pohledem po Jonesových hoších. Jméno Dunn ho překvapilo. Neslyšel ho už třicet let.

„Jacob?“ vyprskl Jerry a šťouchl loktem do svého bratra.

„Jak vám můžeme pomoct, madam?“ zeptala se Barbie, zvedla se od svého velkého psacího stolu a nenápadně se postavila před Jakea jako matka chránící instinktivně své mládě.

Žena zamrkala a ustoupila stranou, aby viděla na Jakea. „To jste vy, že ano?“

„Ne, promiňte. Jake Edwards, ne Dunn.“ Podal ženě ruku, ta ji však nepřijala.

Své úzké, vyzáblé ruce pokryté stříbrnými prsteny nechala viset podél těla.

„Já jsem Petra Collinsová. Pamatujete si mě?“

Jake na ni zmateně zíral. Pochyboval, že by na takovou ženu mohl zapomenout, kdyby ji znal. Už jen to jméno by mu asi mělo být povědomé, ale v hlavě měl vymeteno.

„Ne, je mi líto. Poptávala jste nějaké výkopové práce nebo…“ Mávl rukou do prázdna. Nebo co? To nevěděl.

Žena se podívala na Barbie, pak na Allena a na Jerryho. „Asi bude nejlepší, když si promluvíme v soukromí. Máte nějakou kancelář?“

Mluvila bez okolků a Barbie ztuhla při myšlence, že by Jake téhle ženě měl říct něco, co by se nedoneslo k jejím uším.

„Jistě, ano. Pojďte za mnou.“ Jake se omluvně podíval na Barbie a pak otevřel dveře do zadní kanceláře.

Stůl přetékal nabídkami a svinutými výkresy kromě malého místečka vpředu, kde si Jake obvykle načrtával plánky nemovitostí, poznamenával odhadované náklady a někdy si jen tak čmáral, zatímco v duchu plánoval další projekty. Neměl tady tak útulnou atmosféru, kterou se Barbie podařilo vytvořit v přední kanceláři. Stěny byly bílé a holé, jediným dekorativním prvkem byla lampa

posunutá až do rohu stolu, protože její původní místo zaplňovaly papíry.

„Aj," řekl stručně, když si uvědomil, že v kanceláři je pouze jedna židle. Vrátil se do Barbiiny kanceláře, popadl jinou a dovlekl ji ke dveřím. Barbiina zvědavého pohledu a úšklebků obou hochů si nevšímal. „Tady, posaďte se," nabídl židli Petře a zavřel za sebou.

Než spěšně obešel svůj stůl, aby se posadil, přepadla ho podivná nervozita. Nelíbilo se mu sedět v malé strohé místnosti s cizí ženou, kterou by sice možná v baru zaznamenal, ale v uzavřeném prostoru kanceláře ho zneklidňovala.

Petra se posadila, složila ruce do klína a chvíli ho pozorovala. „Máš pořád stejné oči."

Jake zčervenal a nervózně se na židli zavrtěl. Položil ruce na stůl, zase je sundal a plácl si jimi do stehen. Neflirtovala s ním, ale způsob, jakým mluvila, prozrazoval jakousi důvěrnost. Jako by se znali už velmi dlouho.

„Odkud vás znám, Petro? Já obličeje nezapomínám, ale ten váš…"

Petra se usmála, ale v jejím výrazu žádná radost nebyla. „Před třiceti lety vypadal můj obličej jinak. Byla jsem malá holka."

„My se známe už od dětství?" zamračil se.

Jake měl z dětství jen málo vzpomínek. Černá díra traumatu, jak to nazvala jedna z jeho bývalých přítelkyň, když ho zároveň dotlačila do párové terapie. Po jednom sezení se vykašlal na terapii i na přítelkyni.

„Nečekala jsem, že si mě budeš pamatovat," přiznala. „Snad moje jméno. Já jsem ale na tebe nikdy nezapomněla. Na tebe a Maribelle. Byli jste jediní kamarádi, které jsem v té době měla."

Jake svraštil čelo. Sice se mu sevřelo srdce, když uslyšel jméno Maribelle, ale ani teď se mu žádné vzpomínky nevybavily. „Potkali jsme se v Alpeně?"

Ze života v Alpeně si také pamatoval jen málo. Všechny jeho vzpomínky jako by začaly, až když mu bylo deset a žil ve Frankenmuthu se svými adoptivními rodiči, Faye a Lennonem.

Zavrtěla hlavou. „Potkali jsme se v Ústavu pro choromyslné v severním Michiganu.“

Křivě se usmál. „To má být vtip?“

Petra se neusmívala. „Ne, to není vtip. Ty si nepamatuješ, že jsi byl v ústavu?“

Když to říkala, Jake v jejích očích zahlédl nedůvěru, možná dokonce i strach.

2

Jake si povzdychl, předklonil se na židli a opřel si lokty o stůl. „O co vám jde, dámo? Poslala vás Allison, protože je na mě naštvaná?“

Petřin obličej potemněl. „V roce 1966 jsi byl pacient ústavu pro choromyslné, stejně jako já a Maribelle.“

Jake se na ni sarkasticky zašklebil. „To si ze mě děláte prdel. Promiňte mi můj hrubý slovník, ale momentálně mi jedna parta kope na parkovišti a další tři čekají, až se dneska pustíme do nových zakázek. Nechápu, proč jste přišla, a mám pocit, že za to můžu poděkovat té své ženské, ale teď mě budete muset omluvit.“

Jake vstal a prošel kolem ženy. Měl chuť zavolat Allison a říct jí, co si o jejím idiotském fóru myslí, ale to by se ještě víc zdržel.

Barbie pouze kývl na pozdrav, za což mu určitě později dá co proto, neboť ji obvykle štípal do tváře a přál jí hezký den.

Venku zavolal na chlapy. „Jerry, ty půjdeš s Willisem na tu fušku k Sampsonovi. Ricu, tebe potřebuju, abys zajel se sklápěčkou do štěrkovny a naložil tam deset kubíků.“ Potom vytáhl z auta mapu, rozložil ji a poklepal na ni. „Dovezeš to na Rinehartovu ulici. Allen a já tam na tebe počkáme.“

Když Allen nasedal na místo spolujezdce do Jakeova pickupu, vyšla z kanceláře Petra. Brýle na nose už neměla a namísto kamenného výrazu se jí ve tváři zračil zmatek.

Jake se usilovně snažil na ženu zapomenout, ale její slova mu nešla z hlavy.

Nasedl do bagru a zvedl lžíci. Zatlačil jí na kmen stromu, až se skácel dopředu, kde ho Allen okamžitě začal rozřezávat motorovou pilou.

Po hodině uvažování řekl Jake chlapům, že potřebuje kafe, a odjel k benzínové stanici na Millerově ulici. Allison dělala účetní, byl běžný pracovní den, a tak došel k telefonní budce, vložil do ní čtvrťák a vytočil číslo její kanceláře.

„Premier Accounting," ozval se nosový hlas.

„Ahoj, Regino, tady Jake. Máš tam někde Allison?"

Regina ztišila hlas. „Mám, Jakeu, ale od rána vypadá dost mrzutě. Doufám, že jsi nezapomněl na vaše výročí."

„Doprdele," zamumlal Jake a rychle si v duchu spočítal měsíce. To už spolu chodili celý rok?

„No, máš co napravovat," zašeptala tím spikleneckým tónem, ze kterého se Jakeovi rozzvonilo v uších. Kdykoli slyšel Reginu mluvit, soucítil s jejím mužem, za kterého byla provdaná už deset let.

„Jo, asi ano. Můžeš mi ji dát k telefonu, prosím?"

„Samozřejmě," odpověděla Regina. „A mimochodem, miluje tu italskou restauraci v centru, tu s červenou markýzou a těmi malými boxy a svíčkami na stole. Kdybys potřeboval nějakou radu."

„Jasně, díky."

„Haló?" Když Allison zvedla telefon, zněl její hlas spíše unaveně než naštvaně.

„Promiň, Al. Neuvědomil jsem si…"

Allison si povzdychla. „To si neuvědomuješ nikdy."

„Dneska večeře, dobře? Oslavíme to." Vyslovil ta slova automaticky, ale málem mu vyklouzlo něco zcela jiného: *Tohle nefunguje. Možná bychom se měli rozejít.* Do této chvíle ho to nikdy ani nenapadlo, ale najednou se ta slova objevila a uvízla mu v krku.

Chtěl odejít. Nešlo o Allison. Byla skvělá. Hezká, nezávislá, s podporující rodinou a plány, že si jednoho dne otevře vlastní účetní firmu. Šlo o Jakea a o to, jak se v něm něco sevřelo, když se rozplývala nad miminky a plakala na svatbách. Jejich první výročí pro Allison znamenalo spoustu dalších věcí, které měly

následovat: prstýnek, dům, děti. V tomhle směru byla staromódní děvče a očekávala, že Jake převezme zodpovědnost.

„Dobře. Nemůžu uvěřit, že jsi zapomněl, Jakeu. Napsala jsem ti to do kalendáře a orámovala to velkým srdíčkem," zamumlala.

Jake si v duchu představil kalendář vedle kuchyňské linky. Díval se na něj každý den, ale té do očí bijící připomínky si vůbec nevšiml.

„Poslyš, Allison. Znala jsi…" Snažil se přijít na to, jak formulovat otázku, aby nezněla jako obvinění. „Znáš nějakou ženu, co se jmenuje Petra?"

„Petra?" Z tónu, kterým to řekla, okamžitě vycítil, jaká bude odpověď. „Neznám. Ale ta ženská, co mě stříhá, má podobné jméno. Patricia."

„Jak vypadá?" zeptal se, i když pochyboval, že by Petra a Patricia mohla být jedna a táž osoba.

„Malá, hubená, s kudrnatým blonďatým hárem." Odmlčela se. „Proč?" zeptala se nevinně, ale Jake si všiml podezření v jejím hlase.

„Nic, asi o nic nejde. Barbie měla dneska ráno v kanceláři vzkaz od ženy jménem Petra. Myslel jsem, že ji možná znáš."

„Kdepak. Takže dneska večeře. Rezervoval jsi stůl?"

„Jo," zalhal Jake. „V šest večer v té malé italské restauraci v centru, co máš ráda."

Allison se zasmála a Jake si dokázal představit, jak jí úsměv rozjasňuje celý obličej. „Musím se jít domů převléknout a učesat. Ráno jsem si vlasy svázala jen tak do culíku. Ale můžu se zastavit u tebe a pojedeme spolu."

„Jasně, skvělé. Měj se, Al."

„Miluju tě," řekla Allison.

„Já tebe taky." Zavěsil a vytáhl z kapsy další čtvrťák.

Zavolal Barbie a požádal ji, aby mu na ten večer rezervovala stůl.

V půli cesty k autu se otočil na podpatku a vrátil se k telefonní budce. Zvedl sluchátko a vytočil 0 pro operátora.

„Informační služba," ozval se na druhé straně ženský hlas.

„Dobrý den. Potřeboval bych zavolat Petře Collinsové."

„Počkejte, prosím."

Jake téměř dvě minuty poslouchal ospalou klavírní hudbu. „Je mi líto. Petra Collinsová v telefonním seznamu není."

Jake byl po zbytek dne zaměstnán zakázkami, ale jeho myšlenky často zalétávaly k Petře Collinsové. Do firmy se vrátil až těsně před pátou. Spěchal, na návrat domů a převlečení k večeři už mu příliš času nezbývalo.

Když vešel, Barbie mu oddrmolila seznam vzkazů. Jake však poslouchal jen napůl. „Jasně, díky, Barbie. Nemám moc času, probereme to ráno."

Proběhl kolem ní do své kanceláře a naklonil se přes stůl, aby zhasl lampu. Uprostřed prázdného místa na stole, kde jako by někdo shrnul papíry na stranu, ležela černá vizitka se stříbrným písmem.

Jake na ní spatřil jméno *Petra Collinsová* a pod ním telefonní číslo s e-mailovou adresou.

Zarazil se, cítil však, jak ho nohy pohánějí ke spěchu. Popadl sluchátko a číslo vytočil.

Telefon zazvonil čtyřikrát a Jake čekal, že se poté ozve záznamník, místo toho se ale rozhostilo ticho.

„Haló?" zeptal se. Někdo telefon zvedl a na druhé straně se ozvalo téměř nepostřehnutelné oddechování. „Petro? Tady je Jake Edwards. Haló?"

Osoba na druhém konci mlčela a Jakeovi přeběhl mráz po zádech. Podržel sluchátko dál od sebe a zíral na něj se zvláštním strachem, že ho onen člověk z druhé stany může pozorovat. Měl chuť zavěsit, jeho ruka však na několik vteřin strnula nad vidlicí. Pak si sluchátko znovu přiložil k uchu. Šest vteřin, potom deset, dvacet a stále slyšel, jak tam někdo dýchá.

Zatímco naslouchal, dech osoby na druhé straně se prohluboval, byl čím dál chraplavější a pak ho náhle pohltilo šumění a hučení, jako by se volající ocitl uprostřed vichřice.

Z hloubi toho zvuku se nečekaně ozvalo Jakeovo jméno, nevyslovila ho ale Petra. Vycházelo z úst malého děvčete a znělo jako něco mezi vzlykem a výkřikem.

„Jakeuuuuuu!“

Dveře do kanceláře se rozletěly. Jake vykřikl a odhodil sluchátko, až narazilo do zdi a strhlo celý telefon na hnědý koberec.

Barbie leknutím upustila tužky, které držela v ruce. S dmoucí hrudí hleděla střídavě na Jakea a na telefon, jehož kabel se táhl od stolu k podlaze. „Jakeu! Co to sakra děláš? Zrovna jsem ty tužky ořezala. Mohla jsem nás oba zabít.“

Jake polkl a klekl si, aby je posbíral, a pak zvedl telefon z podlahy.

„Proč jsi to udělal? Pohádali jste se s Allison?“

Jake zavrtěl hlavou. Položil telefon zpátky na stůl a tužky podal Barbie.

„Ty jsou pro tebe. Říkala jsem si, že ty tvoje už asi budou od toho nekonečného čmáraní úplně tupé.“ Usmála se a poplácala ho po zádech. „Jsi v pořádku, zlato?“

„Jo, jsem v pohodě. Já… no, nebyl to hovor, ale fax. Někdo nám zkoušel poslat fax.“ Otřásl se. „Takový hrozný zvuk.“

Barbie chápavě přikývla. „Jako když tě praští horkým pohrabáčem přes ucho. Nechápu, proč si lidé nepořídí pro faxy samostatná čísla. To nemůže být dobré pro mozek, když ti to zavřiská přímo do ušního bubínku.“

Jake nastoupil do svého pickupu, nastartoval a nechal motor běžet na volnoběh. Barbie zamkla vchod a také došla ke svému autu. Když vyjížděla z parkoviště, zamával jí na rozloučenou.

Zapnul si bezpečnostní pás a snažil se nepohlédnout na hodiny. Stejně věděl, že je dvacet minut před šestou. Zařadil zpátečku a začal couvat, pak ale bez přemýšlení dupl na brzdu a vrátil se na parkoviště. Vyskočil z auta, poklusem se vrátil do kanceláře, odemkl dveře a vklouzl dovnitř.

Když vytočil Petřino číslo podruhé, ozval se v telefonu udýchaný mužský hlas.

„Haló?“ vykřikl pronikavě a Jake se zašklebil.

„Dobrý den. Je tam Petra?“

„Ach, bože,“ zasténal muž.

„Haló,“ zopakoval Jake. Asi to nebylo nejvhodnější slovo, jaké mohl říct, ale v tu chvíli se mu v podpaží rozlily koláče potu. V jeho hrudi vyrostl balón strachu, který mu vytlačil veškerý vzduch z plic.

„Všude je krev!“ zaječel muž vyděšeně, jako by už v panice ztrácel hlavu.

3

Jake zamrkal na stůl. Pot mu stékal po zádech a vsakoval se do lemu u kalhot.

„To má být vtip?“ Použil stejná slova, která řekl Petře toho rána, věděl však, že to vtip není.

Muž na druhém konci linky lapal po dechu. „Ach, Petro. Ach, bože, ne,“ křičel do telefonu. „Musím… musím sehnat pomoc. Pomozte nám!“

Jake strnul a odtáhl telefon od ucha. Cítil, jak se i jeho začíná zmocňovat panika. „Policie,“ dostal ze sebe a snažil se mluvit klidným hlasem. „Musíte zavolat policii.“

„Bože,“ opakoval muž.

„Řekněte mi adresu. Kde jste? Jaká je vaše adresa?“ naléhal Jake, když konečně nabyl schopnosti aspoň trochu věcně uvažovat.

„Mám to na nohou,“ zaúpěl muž. „Mám na nohou krev.“

„Hej!“ zařval Jake. „Poslouchejte mě. Jaká je vaše adresa?“

„Je to… Laramie 933…“ Mužův dech zněl přerývaně. „Já… co mám dělat?“

„V Saginaw? Nebo v jakém městě?“

„Je to…“ Několik vteřin jen oddechoval a ozývalo se pískání, jako by vytlačoval dech mezi zuby. „Bay City. Laramie 933 v Bay City. Vchod B. Je to dvojdomek.“

„Dobře. Zavolám policii,“ řekl Jake. „Možná vám budou volat zpátky. Zůstaňte na telefonu.“

S třesoucími se prsty zavěsil a vytočil tísňovou linku.

„S čím vám můžu pomoct?“ zeptal se ženský hlas.

„Dobrý den, ehm… Jmenuju se Jake. Právě jsem se pokoušel dovolat jedné ženě v Bay City a telefon zvedl nějaký muž, který tvrdí, že je tam všude krev. Já tam nejsem, ale on potřebuje pomoc.“

„Jaká je adresa, prosím?“

Jake ignoroval rychlostní omezení a za patnáct minut dorazil ze Saginaw do Bay City.

Dvojdomek stál na obdélníkovém pozemku na jihozápadním předměstí. Obě části domu byly zrcadlově stejné až na to, že ve vchodu B byly tmavé závěsy zakrývající přední okno a standardní černá poštovní schránka. Závěsy v domku s vchodem A byly jasně žluté a bílá poštovní schránka byla pomalovaná malými modrými spirálkami.

Příjezdovou cestu zabírala dvě policejní auta s blikajícími majáky. U obrubníku stála sanitka s běžícím motorem.

Jake zaparkoval na ulici. V zpětném zrcátku se objevila další blikající světla a na příjezdovou cestu vjela ještě dvě policejní auta.

Jediný muž pohybující se kolem domu, který neměl uniformu, byl vysoký a hubený s tmavými kudrnatými vlasy. Měl doširoka vyvalené oči, ústa dokořán a byl celý pobledlý. Ruce si tiskl k hrudi, jako by se modlil. Jeden z policistů na něj promluvil, ale muž sotva pohnul rty. Jake si byl jistý, že to je ten chlap, kterého slyšel v telefonu.

Jake se na místu činu objevit nemusel. Nic neviděl, jen zavolal policii a… chtěl prostě vědět, jestli ona žena, se kterou se ráno setkal, neleží uvnitř mrtvá.

Když kráčel ke dvojdomku, dva policisté právě natahovali žlutou pásku přes čerstvě upravený trávník. Den voněl posečenou trávou.

Jeden z policistů k němu vzhlédl, zastavil se a zpozorněl, jako by čekal, že Jake bude chtít pásku přelézt. Z okolních domů vycházeli sousedé a shromažďovali se na okrajích ulice.

„To já jsem volal," řekl Jake a ukázal na dům. „Policii. Já jsem je zavolal."

Policista povytáhl obočí. „Musíte si promluvit s detektivem. Já tu jen zajišťuju místo činu, to je všechno."

Jake přistoupil k vysokému, nervózně vypadajícímu muži, se kterým – jak se domníval – mluvil předtím po telefonu. Muž si zastrčil ruce pod košili, kterou si vytáhl z bílých džínů. Zdobily ji křiklavě modré a růžové pruhy.

„Telefonovali jsme spolu. To já jsem zavolal policii," řekl Jake.

Neznámý zamrkal a pak nepatrně přikývl. „Jo," zašeptal. „Dobře. Říkal jsem si, jestli se mi to náhodou nezdálo." Nervózně se zasmál. „Jestli jsem nevolal sám sobě."

Jake se představil jménem a podal mu ruku.

„Norm," zamumlal muž, zatímco upřeně pozoroval tmavé okno na pravé straně dvojdomku.

„Byla tam uvnitř?" Jake ukázal na skupinu policistů v uniformách, kteří právě obestoupili vchodové dveře.

Norm se zamračil a kousl se do rtu. Pak pomalu zavrtěl hlavou. „Nevím. Vešel jsem dovnitř a tam byla…" Zavřel oči a zašklebil se. „Krev. Na koberci, na stěnách. Nejdřív jsem si myslel, že malovala, což je šílené. Ale pak jsem to ucítil." Vyndal si ruce zpod košile a rozepnul spodní knoflík, aby jej zase okamžitě zapnul. Totéž udělal ještě podruhé a potřetí.

Jake zjistil, že nemůže od bílého knoflíku, který proklouzává dírkou tam a zpět, odtrhnout oči. „Ale tu ženu samotnou jste nenašel?"

Norm nepřestával zírat na dům. Zavrtěl hlavou.

„Vynesli nosítka nebo tak něco?" naléhal Jake.

„Ne," vydechl Norm. Odvrátil pohled od domu a upřel na Jakea šedé oči, jež se na malý okamžik rozjasnily. „Jak jste věděl, že potřebuje pomoc?"

Jake zavrtěl hlavou. „Nevěděl jsem to. Volal jsem jí a vy jste to zvedl…"

Odmlčel se, když si uvědomil, že to bylo až podruhé. Když volal poprvé, zvedl to někdo jiný. Úplně na to zapomněl.

Jake se snažil formulovat svou další otázku, aby to neznělo jako obvinění. „Jak dlouho jste tam byl? Deset minut? Nebo víc?“

Norm vyvalil oči. „Bože, ne. Ne! Možná dvě minuty. Vešel jsem dovnitř, zavolal na Petru, uviděl jsem krev a v tu chvíli zazvonil telefon.“ Luskl prsty. „Připadalo mi to jako minuty, ale možná to byly jenom vteřiny.“

„Takže jste zvedl telefon jenom jednou?“ zeptal se Jake.

Norm přikývl a pohledem opět zabloudil k domu.

„Mohla se třeba… jenom pořezat a odjet do nemocnice?“ navrhl Jake a vyslovil tak jednu z řady teorií, které vymyslel po cestě do Bay City.

Norm pustil svou košili, zvedl ruku k obličeji a začal si tahat kůži na bradě a tvářích.

„Bylo tam tolik krve,“ mumlal.

„Je tu její auto? Bylo v garáži?“

Norm přikývl. „Garáž máme společnou. Když jsem přišel z práce, její auto tam stálo, tak jsem předpokládal, že je doma. Prostě jsem vešel dovnitř. Dělám to tak vždycky.“

„Chodili jste spolu, nebo…“

„Ne.“ Norm si odfrkl. „Nejsem její typ. Řekl bych, že nejsem ničí typ.“

Mlčky sledovali, jak uniformovaní muži vcházejí a vycházejí z domu. Jako mravenci, pomyslel si Jake. Žádná nosítka zakrytá bílým prostěradlem se neobjevila.

Po chvíli sanitka zhasla majáky a pomalu vyrazila ucpanou ulicí, která byla ještě před pár hodinami prázdná.

Nakonec k nim přistoupil malý, robustní muž v hnědých kalhotách a šedém saku, které se ke kalhotám vůbec nehodilo, a upřel svá malá hnědá očka na Norma.

„Norman Groesbeck?“

Vyzařoval z něj respekt a Norm se při pohledu na něj napřímil. Jake cítil, že bezděky činí totéž – sklapl paty a narovnal ramena,

jako by byl voják a jeho poručík na něj právě křikl, aby se postavil do pozoru.

„Ano, jsem Norman Groesbeck," odpověděl Norm a podal mu roztřesenou ruku.

Muž jí nevrle potřásl. „Jmenuju se Bryant a jsem vyšetřující policista. Byl bych rád, kdybyste mě doprovodil na stanici a zodpověděl nám pár otázek."

Norm zbledl a nervózně hodil pohledem po Jakeovi. „Samozřejmě, ano, cokoli… jen abych pomohl." Promluvil vysokým tónem, který u něj Jake zaznamenal už dříve. „Ehm…" Norm ukázal na Jakea. „Tohle je Jake. On zavolal policii. To on vám volal."

Jake se zamračil, protože si uvědomil, že Norm se snaží odvést pozornost od sebe a přesunout ji na něj. Náhle ho napadlo, jestli ten muž nemá s Petřiným zmizením něco společného.

„Jake Edwards," potvrdil a natáhl ruku.

Policista mu ji stiskl a pohlédl na něj s novým zájmem. „Vy jste to nahlásil? Bydlíte někde poblíž?"

Jake zavrtěl hlavou. „Bydlím v Saginaw. Volal jsem Petře a Norm zvedl telefon. Myslím, že zpanikařil. Právě vešel do bytu a…"

„A uviděl jsem tu krev," přerušil ho Norm tak vysokým hláskem, který by ze sebe nevymáčkla většina mužů. „Krev na stěnách, na gauči i na jejích lodičkách. Na těch bílých s vysokými podpatky a mašličkami." Svraštil obličej a vydal zvuk, jako by se chtěl rozbrečet, ale z očí mu neukápla ani jediná slza.

Jeho poznámka o botách připadala Jakeovi zvláštní a viděl, že podobného dojmu nabyl i policista.

„Možná byste za mnou na stanici mohli přijít oba. Čím dřív získáme výpovědi svědků, tím dřív obvykle pohřešované osoby najdeme."

„Dobře, jistě," souhlasil Jake. Pomyslel na Allison, jak si pečlivě zastrkává sponky do vlasů. Nezavolal jí, aby večeři zrušil. Bude sedět u kuchyňského stolu, sledovat hodiny a její uražená hrdost se pomalu změní ve vztek.

*

Vyšetřující policista Bryant zmizel v chodbě s rozklepaným Normem, kterému cvakaly zuby, přestože bylo na policejní stanici teplo.

Jake měl najednou pocit, jako by se ocitl v prapodivném filmu. Telefonoval snad Petře jen chvilku poté, co ji Norm napadl? A pokud jí Norm ublížil, co udělal s jejím tělem?

Za neprůstřelným sklem seděla mladá žena. Otevřela malé okénko a mávla na něj. „Dáte si kafe? Nebo vodu?"

„Káva by byla skvělá," odpověděl, i když věděl, co mu způsobí kafe po páté hodině odpoledne. Jeho mysl bude celou noc pracovat na plné obrátky. A také bude muset v jednom kuse běhat na záchod.

Když o chvíli později dívka otevřela dveře, Jake spatřil, že je maličká, sotva metr padesát vysoká. Podala mu polystyrenový kelímek a vytáhla z kapsy džínů dvě mlíčka do kávy.

„Nechci tedy soudit knihu podle obálky, ale mně přijde, že se sem vůbec nehodíte," poznamenal Jake a vzal si kávu.

Usmála se. „Vyšetřovatel Bryant je můj táta. Jsem tu na letní stáži. Doufal, že si vyberu něco bezpečnějšího, třeba učitelku na základce, ale policajtství mi koluje v krvi."

Jake vykulil oči. „Vy budete policajtka?"

„Vyšetřující policistka. Ale každý nějak začíná. Jmenuju se Adrian."

„Kolik je vám, Adrian?" zeptal se.

„Na kolik vypadám?" Mrkla na něj a vykročila ke dveřím.

Zasmál se. „Moje matka mi říkala, že když mi žena položí tuhle otázku, mám předstírat, že jsem ji přeslechl, a místo toho jí pochválit vlasy."

Adrian se zasmála. „Vzhledem k tomu, že jsem si dneska vlasy nemyla, budu mít podezření, že lžete, jestli mi je pochválíte."

„Tipoval bych vám dvacet."

„Dvaadvacet," opravila ho.

„Jste ještě děťátko," namítl Jake a usrkl kávu. Byla hustá a dost odporná, ale když mu stékala do žaludku, její horkost ho uklidňovala.

„To těžko.“ Zády zatlačila na dveře, až se rozevřely, a usadila se na své místo za sklem.

Jake upíjel kávu a sledoval dívku, jak telefonuje. Měla svěží tvář bez špetky make-upu a vlasy stažené do drdolu. On si však představoval, že kdyby si je rozpustila, byly by dlouhé a vlnité. Jejich barvu by jeho matka popsala nějak osobitě, něco jako mletý koriandr. O Jakeových vlasech říkala, že mají odstín kandovaného zázvoru.

Hodiny ukazovaly sedm čtyřicet. Jake pomyslel na Allison a mezi žebry ucítil provinilé bodnutí. Nezavolal jí.

Snažil se nepředstavovat si ji, jak sedí doma s načesanými vlasy a nalíčeným obličejem, jak jí řasenka stéká po tvářích. Byla to hodná holka. Hezká, milá a natěšená se vdát a usadit se. Nemluvě o tom, že jí tikaly biologické hodiny a její sestra právě porodila čtvrté dítě, holčičku, kterou pojmenovali Allison. Celá jejich rodina očekávala, že Jake se k jejich dceři zachová tak, jak má, ale on si v poslední době stále více uvědomoval, že s Allison k dlouhodobému vztahu předurčeni nejsou.

„Jakeu?“

Jake vzhlédl a spatřil Bryanta, jak ho od dveří pozoruje.

„Kde je Norm?“ zeptal se.

„Mluví s mým kolegou,“ odpověděl policista úsečně. „Pojďte za mnou.“

4

Když Jake následoval Bryanta do malé, neútulné místnosti s tenkým modrým kobercem a čtyřmi bílými stěnami, Adrian mu ukázala zdvižený palec.

V rohu místnosti visela videokamera.

„Vy to budete nahrávat?“ zeptal se Jake.

„Ano. Jestli vám to nevadí,“ řekl detektiv.

„Jistě, to je v pohodě,“ přikývl Jake, posadil se na tvrdou kovovou židli a zkřížil nohy. Kdyby namítl, že mu to vadí, zdvořilý tón v Bryantově hlase by asi rychle vyprchal.

Bryant usedl na opačnou stranu malého obdélníkového stolu, který byl přišroubovaný k podlaze.

„Vaše celé jméno?“ zeptal se s propiskou nachystanou nad prázdnou stránkou.

„Jake Fritz Edwards.“

„Můžete mi popsat průběh dnešního dne od okamžiku, kdy jste se ráno probudil, až do této chvíle?“

Jake přimhouřil oči a zavzpomínal na ráno, které jako by se odehrálo už dávno. „Vstal jsem v šest. Zazvonil mi budík, jako každé ráno. Uvařil jsem si kávu a osprchoval se. V půl sedmé jsem vzbudil Allison.“

„Kdo je Allison?“

„Moje přítelkyně.“

Bryant přikývl. „Pokračujte.“

„Snědl jsem cereálie a v šest padesát jsem odjel do firmy.“

„Do firmy?“

„Jo. Vlastním firmu Dig Deep – výkopové práce.“

Bryant zvedl obočí, ale nic neřekl. Jake si uvědomil, jak musí znít název Dig Deep – výkopové práce v uších policajta, který pátrá po pohřešované ženě.

„V kanceláři jsme pokecali s chlapy a pak s Barbie, mojí sekretářkou. Krátce před půl osmou přijela na parkoviště žena. Byla to Petra Collinsová.“

Bryant se odmlčel a zadumaně si prohlédl Jakea. „Odkud znáte Petru Collinsovou?“

Jake polkl a ucítil, jak se mu dlaně rukou položených na sedadle židle potí. Raději si je dal do klína. Nebyl vinen, to ani v nejmenším, ale něco ho na té stísněné místnosti a detektivově upřeném pohledu znervózňovalo. „Neznám ji. Nikdy předtím jsem ji neviděl, až dnes ráno, když vešla do mé kanceláře.“

„Poptávala u vás výkopové práce?“

Jake zavrtěl hlavou a otřel si ruce o džíny. „Říkala, že jsme se znali, když jsme byli děti. Vypátrala mě a chtěla vědět, jestli si ji pamatuju.“

Bryant klikl perem a udělal si poznámku do bloku. „Takže jestli tomu správně rozumím, Petru Collinsovou jste nikdy nespatřil až do doby, kdy se dnes ráno objevila ve vaší kanceláři a tvrdila, že se znáte z dětství?“

„Ano, přesně tak,“ odpověděl Jake.

„Řekla vám důvod, proč vás hledá právě dneska? A proč tak brzy ráno?“

„Ne, vlastně ne.“ Jakeovi se vybavila Petřina slova o ústavu, ale své vysvětlení raději polkl. Dokázal si dobře představit výraz tohoto muže, kdyby si měl myslet, že byl Jake kdysi zavřený v ústavu – což ovšem nebyl! Jakmile by se mu však ta myšlenka zahnízdila v hlavě, už by nebylo cesty zpět.

„Co přesně vám řekla, pane Edwardsi? Nebo Jakeu? Můžu vám říkat Jakeu?“

„Ano, jistě. Hm… řekla, že moje oči vypadají pořád stejně.“